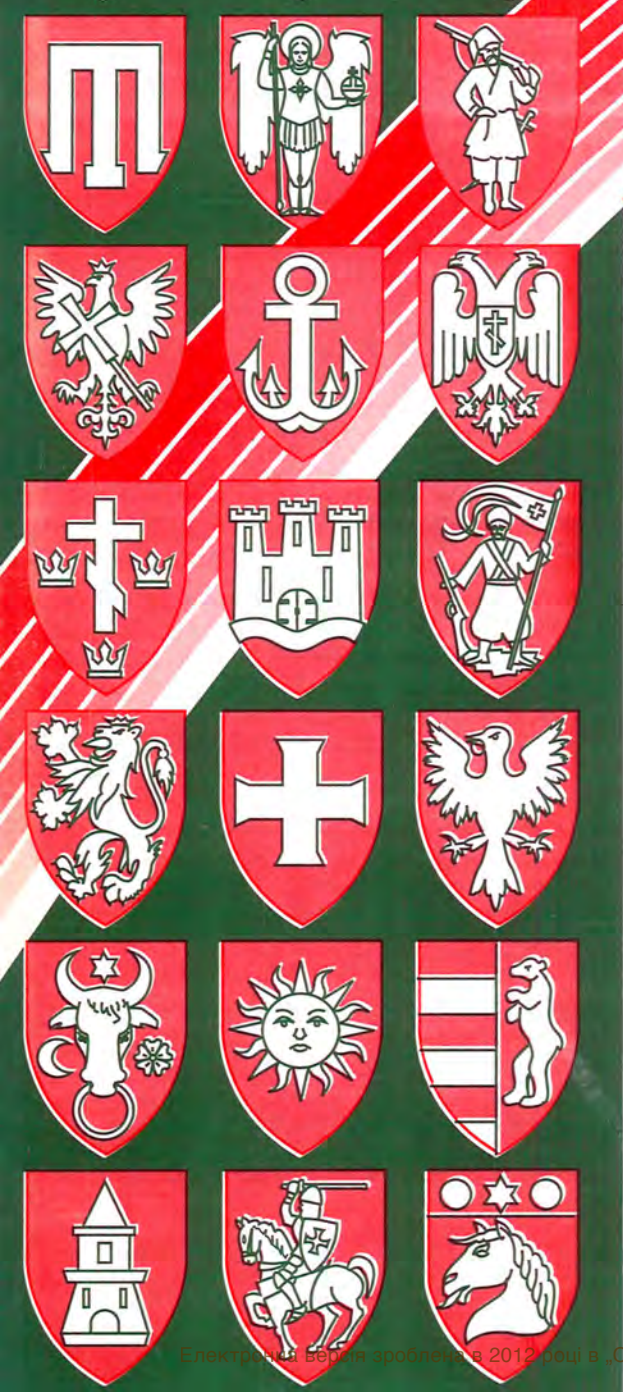

ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ
ДІТЕЙ

РІК XXXIX

ВЕРЕСЕНЬ 1993

Ч. 9 (463)

Оксана КРУШЕЛЬНИЦЬКА

НА РИБАЛЦІ

У глибокому Дністрі
Ловлю рибку, як усі,
Цього разу щупачисько
Був од мене зовсім близько.
Я схопила за хвоста —
Ось вам і рибалка та!..

Не подумайте, малята,
Ніби справді я завзята,
І витягую рибини
Із глибокої глибини.
Той рибалка мій татусь,
Називається Петрусь.

Знімка М. Рейпаші.

Дорогі діти! Ця знімка зроблена у горах Карпатах, на ріці Дністер, на рідній Україні. Правда, приємна рибалка випала нашій маленькій приятельці?

А тепер давайте разом подумаємо над запитаннями, що мимоволі запрошуються, дивлячись на цю знімку:

1. Яке найпоширеніше дівоче ім'я ви знаєте, що часто зустрічається в українських піснях, казках, оповіданнях?

2. Які ріки витікають з Карпат?

3. Які риби водяться у гірських ріках України?

4. Куди впадає ріка Дністер?

Дорога редакціє „Веселки”!

Хочу повідомити, що нарешті одержала (30-го червня ц.р.) листа з України, від Марії Копач з Грушева, яка пише: Найперше хочемо подякувати щиро вам за Веселку. Ми вже дістали три числа — один за минулий рік і два за цей. Наші дітки читають їх вголос, так що слухають малі й дорослі, дуже подобається.

Покищо це тільки перша ластівка, може й інші відгукнуться, особисто мені подяки не треба, хочу тільки аби діставали й читали.

З пошаною

Лідія Одежинська
Філадельфія, Па.

З кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Річна передплата становить у ЗСА — 8.00 дол., у інших країнах — рівновартність цієї суми. Для членів УНС 5.00 дол. Ціна окремого числа 75 центів. Ціна подвійного числа — 1.00 дол.

Головний редактор:
Любов Дмитришин-Часто

Редакційна колегія:
**Г. Черінь, С. Кузьменко, Л. Шанта, В. Багірова (Україна),
Н. Турчманович, В. Юрченко, Л. Храплива-Щур (Канада).**

THE RAINBOW — VESELKA
Обкладинка роботи Івана Бриковича

Published monthly, except July and August — bimonthly
at Jersey City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Subscription \$8.00 per year, UNA members \$5.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:

Е. Слуцька — До школи.

Володимир ЛАДИЖЕЦЬ

Оксана КРУШЕЛЬНИЦЬКА

ДО ШКОЛИ

Нині в нас велике свято.
Квіти, музика навколо!
Нині навіть мама з татом
Йдуть із братиком до школи.
Мама з татом йдуть позаду —
Не ведуть Юрка за руку.
Стрічні люди кажуть радо:
— Самостійно йде в науку!

ЖАБКА

ІДЕ ДО ШКОЛИ

Весела жабка
Вмивала лапки
То травичкою,
То піском.
А личко жабка
Своє обтерла
Легенько
Жовтим листком.
Я буду чиста,
Я буду свіжа,
Я буду зовсім
Суха,
Бо я вже завтра
Іду до школи,
Й беру новенького
Рюкзачка.
А ще я книжку
Для нього маю,
Там буква В є і А,
Якщо ті букви
Докупи скласти,
То вийде жабині
К-ва!

Ілюстр. Еріки СЛУЦЬКОЇ

Над бурхливим озером, у великому місті, жила собі маленька дівчинка — новачка Люба.

Люба була дуже чемна й мудра дівчинка, але мала одну хибу — любила говорити неправду. І хоч як пробували Любині батьки відучити її від такої поганої звички — нічого з того не виходило.

Одного ранку Любина мама, зовсім втрапивши надію, рішила вибратися з батьком та Любою до Доброї Феї, за порадою. Добра Фея жила недалеко, на Пластовій Оселі, в густому-прегустому лісі, там, де щороку таборували пластуни. Вона дуже любила пластунів й опікувалася ними. Та найбільше любила новачок і новаків. Тільки перше авто новаків та новачок заїздило у лісок, Добра Фея вже їм помагала. Всім корінчикам наказувала притулитися близько-близько до землі, щоб, не дай Боже, якась із новачок не зачепилася й не впала. Вітерця-легіта просила, щоб сильніше повівав поміж деревами й шатрами, щоб новачкам не було гарячо — треба ж розпакувати наплечники. А з мурашками домовилася, що вони не лазитимуть по ліжечках новацьких, коли новаци відпочиватимуть після обіду. І багато-багато інших гарних справ робила Добра Фея.

Та не любила вона, коли хтось з новаків брехав. Страх, як не любила. Вона тоді починала сердитися, бідкатися і втікала з табору з сильними болями голови.

Ось до тієї Доброї Феї й пішли батьки з Любою. А було це може з місяць, чи два після закінчення табору. Любина мала почала вияснювати, чого вони приїхали, та Добра Фея перебила:

— Все знаю про вашу донечку, дорога пані. Ніхто не говорить так багато неправди, як вона. Я пригадую її з табору. Ой, добре пригадую! Часто мене через неї голова боліла. — І вона так строго подивилася на Любу, що та швиденько сховалася за мамою. Навіть тато зніжковів. Та Добра Фея сказала: — Не бійтеся, я вашій донечці не зроблю нічого злого. — І без дальшого пояснення зникла між деревами.

Любині батьки занепокоїлися: „Невже Добра Фея так розсердилася на Любу, що не повернеться й не допоможе нам?”

Та Добра Фея за хвилинку вийшла з ліса з прекрасним червоним намистом у руці. Вона підійшла до Люби, одягнула їй на шию намисто, а тоді подивилася на неї дуже поважно.

— Це намисто правди, — сказала вона. — Від сьогодні за рік прийду по намисто. Не скидай його.

— Я ніколи не скину цього намиста. Воно — найкраще в світі, — пообіцяла Люба.

Минув тиждень. Сестричка Оленка скликала сходини.

— Сходини! Сходини! — втішилася Люба, весело підстрибуючи. — Перші після вакацій!

— Готуйсь! Готуйсь! — віталися новачки, заходячи в домівку.

— О, Люба! Готуйсь! Яке в тебе гарне намисто! Хто тобі його подарував? — обступили Любу дівчата.

— Гм... Коли я приїхала з табору додому, я тяжко захворіла. Батьки, щоб мене потішити, подарували оце червоне намисто.

— Ой, ой, ой! — раптом закричали новачки, перелякано дивлячись на Любине намисто. Намистинки стали зовсім чорні, як вугля.

— Так, я була хвора... Але чого ви кричите так несамовито?

У цій хвилині коралики знову змінили колір — на брудно зелений. Дівчата здивовано й перелякано захихикали.

— Що ст-т-тало-ся? — запитала Люба, загикуючись.

— Подивися на своє намисто. Ой-ой, це щось страшно, — сказала Любина товаришка Влодка.

Глипнула Люба на коралі і все зрозуміла.

— Я була в Доброї Феї, — сказала вона швидко.

І тут коралі знову стали червоними.

Але новачки знову почали сміятися.

— Чого ж ви смієтесь? Фея дуже втішилася, що ми приїхали. Вона навіть авто вислала по нас аж до автобусної станції. Авто срібне, блискуче! Привезло нас до Феїної хати. Фея запросила нас до їдальні. А там, на довгому, великому столі різні страви. Ми відразу взялися за вечерю...

Та новачки не слухали, а все більше сміялися. Аж сльози струмочками текли з очей, аж слова промовити не могли. Та все на намисто поглядали.

Люба замовкла й собі подивилася на нього. О жаж! За кожним словом неправди намисто ставало все довше та довше, вже майже землі торкалося.

— Любо, ти видумуєш! Це ж — неправда! — закричали новачки.

— Нехай вже! Признаюся!.. Я збрехала... Ми йшли пішки. У Феї були недовго...

У цій хвилині намисто зменшилося.

— А намисто? Намисто звідки? — нетерпиво запитала Таня, гурткова.

— Намисто?... Фея дала мені — й слова не кажучи... Мені здається... — Та вона не докінчила речення, бо намисто раптом почало понад міру зменшуватись.

— Ти або замовчуєш щось, або неправду кажеш! — знову закричали новачки.

— Та, та... Добра Фея сказала, що ще ніхто в цілому світі не говорив так багато неправди, як я, — сказала Люба через силу й відразу відчула, що намисто перестало зменшуватись. І тут вона зрозуміла нарешті, яке намисто дала їй Добра Фея. Вона розказала дівчатам все, як було, нічого не затаюючи і не придумуючи.

Новачкам стало жаль Люби. Гурткова Таня підійшла і ніжно обняла її:

— Тепер усе вже буде добре. Подивися, твоє намисто знову стало червоне...

— Увага! Увага! Сестичка Оля вже йде! — подала від дверей знак новачка Галя.

— Готуйсь! — залунало домівкою.

— Готуйсь! — відповіла виховниця, подружка Оля.

— Сестричко Олю! Люба має чудове червоне намисто... Добра Фея з пластової оселі дала їй, — не витримали новачки, щоб не розказати. І загули, як бджоли, всі разом:

— Вона не сміє сказати неправду, бо намисто відразу міняється...

— Стає то червоне, то зелене...

— Або то більшає, то меншає...

Та Люба перебила їхній гомір:

— Сестричко Олю, — сказала вона. — Я вже буду говорити тільки правду!

І Люба погладила своє прекрасне червоне намисто.

ПРО СЛАВНУ СПІВАЧКУ СОЛОМІЮ КРУШЕЛЬНИЦЬКУ

Багато-хто з нас буває на концертах, слухає мистців-співаків у радіо та з грамофонних платівок. Їх спів нам подобається, і певно не один хлопець чи дівчина хотіли б стати славним співаком чи співачкою, щоб очаровувати слухачів своїм співом, збирати оплески та квіти.

Чому ні? Все можливе, бо, кого Бог обдарував гарним голосом, той може дійти до слави мистця-співака. Тільки до цього, крім голосу, треба ще великої пильності, треба багато вчитися, щоб гарно виконувати пісні.

Український нарід з природи дуже музикальний, він любить співати. Він створив багато чудових пісень, якими милуються також чужинці. Серед нашого народу було і є немало добрих співаків та співачок. Їх виступи в оперових театрах і на концертах приносять їм заслужену славу. Про одну таку співачку, Соломію Крушельницьку, хочу коротко розповісти.

Соломія народилася 23-го вересня 1873 року в селі Білявинцях, у Західній Україні. Її батько був українським священиком. Уже дитиною Соломія мала гарний голосок і любила співати. Як піросла, співала в сільському церковному хорі, а згодом у хорі „Боян” в Тернополі. Знайомі захожували пан-отця Крушельницького послати дочку до музичної консерваторії у Львові. По деяких ваганнях він так і зробив.

Учителі співу високо оцінили голос і музикальність Соломії. По двох роках навчання вона закінчила курс співу із золотою медалею, і її запросили виступати в львівській опері. Хоч виступи були успішні, Соломія цим не могла вдоволитися. Вона знала, що це тільки початки, що їй треба ще багато працювати. Вона мріяла поїхати в Італію, щоб вдосконалювати свій голос, сценічну гру, щоб побачити славні італійські театри.

На подорож, навчання і прожиток у чужій країні треба було грошей, а їх у батька, сільського пан-отця, не було. Та добрі люди допомогли, позичили на початок трохи грошей, і Соломія поїхала до Італії.

Місто Міляно славилось добрими вчителями співу. Тут Соломія пильно працювала не тільки над своїм голосом. Вона доповнювала своє загальне знання, вивчала українську літературу та історію, бо ніколи не забувала, що вона — дочка Української Землі.

Соломія Крушельницька в народній п'єсі в перші роки своєї сценічної кар'єри.

Бували й труднощі. Недоставало грошей, і не раз Соломії здавалося, що її мрія ніколи не сповниться.

Та Бог ласкавий. Несподівано прийшла допомога. Соломіїн голос дуже сподобався одній заможній англійці. Вона дізналася про труднощі молодої, надійної співачки з України й допомогла їй грошми. Соломія закінчила вищі музичні студії.

Навесні 1894 року Соломія Крушельницька вернулася до Львова і тут виступила з великим успіхом у театрі. Співала в операх „Фавст”, „Аїда”, „Трубадур”, „Масковий бал”. Її слава не сподобалася декому з управи львівського театру, що був тоді в руках поляків. З'явилися перешкоди. Соломія розгнівалася, вернулася до Італії і стала співати в тамошніх оперових театрах. Там вона здобула світову славу.

У 1896 р. Соломія поїхала з групою італійських співаків до Одеси в Україні. Публіка зустрі-

ла її виступи з захопленням. Згодом співачка виступала у Варшаві, Петербурзі, Парижі і знов в Італії. В Міляно своєю грою причинилася вона до великого успіху опери „Мадам Батерфляй” композитора Пуччіні. Від того часу цю оперу ставлять по цілім світі.

Співала Соломія також у німецьких операх Вагнера та Штравса, виїздила на гостинні виступи до міст Александрії та Каїро в Африці, виступала в Північній і Південній Америці. Всюди вітала її театральна публіка з захопленням. Час від часу навідувалася Соломія в рідну Західню Україну і тут на концертах співала українські народні пісні та пісні українських композиторів: М. Лисенка, Д. Січинського, С. Людкевича, В. Барвінського.

В Італії допомагала вона грішми і радою молодим українським співакам.

У 1939 році приїхала Соломія до Львова відвідати свою родину. Тут захопила її війна. До Італії вона вже не вернулася. У Львові працювала як учителька співу в музичній консерваторії ім. Миколи Лисенка. Померла 16-го листопада 1952 року.

Але ще й тепер милуємося прекрасним голосом української співачки світової слави, Соломії Крушельницької, nagrаним на грамофонні платівки.

Соломія Крушельницька в ролі Чіо-Чіо-Сан (опера Пуччіні „Мадам Батерфляй”)

Ілюстр. Еріки СЛУЦЬКОЇ

Галина КИРПА

ЩОБ РАВЛИКОВІ БУЛО ГАРНО

Та коли б ти, равлику,
виріс господариком,
то ти б свою хатку
ставив на горбі:
вікнами — до соняхів,
стінами — до ластівок,
стріхою — до зіроньок,
Ну, а двері,
равлику,
відчини мені!

Я знайшов у лісі ГРИБ,
А приніс додому... РИБ.
Мабуть, десь поміж кущів
Букву Г я загубив.

Переклад з німецької мови.

(Продовження. Початок у числі 6 за червень місяць)

IV.

Майя пролетіла над великим садом, що мерехтів тисячами барв. Зустрічні комахи віталися з нею і весело бажали їй щасливої дороги та доброго взятку нектару. Спочатку вона трохи соромилася свого пустування, але згодом пересвідчилася, що бджоли не звертають на неї жодної уваги.

Раптом бджілка побачила глибоко внизу під собою осяйне блакитне небо. Спершу подумала, що підлетіла занадто

високо і заблукала у хмарах. Але, зауваживши, що в тім небі під нею віддзеркалюються дерева з берега, вона зрозуміла, що то голубіє велике озеро. Тоді Майя опустилася на воду і з цікавістю почала роздивляти великих і маленьких рибок, що плавали там. Вона знала, що риби для комах дуже небезпечні, тому не підлітала до них близько. На іншому березі їй зацікавив комиш і величезне латаття, що лежало на воді, гей-би широкі зелені тарелі.

Майя вибрала один із широких листків, що лежав у затінку під комишем, і присіла на нього.

— Як чудово, — прошепотіла вона.

Вичищуючи і випростовуючи лапами свої крильця, Майя не запримітила, як до неї підліз невеличкий синьо-сірий жучок.

— Чого це ви влізли на мій листок? — спитав він, здивовано оглядаючи Майю.

Вона злякалася:

— Чому він ваш? Хіба мало листків довкола?

— На кожному хтось живе, — відповів жук. — Коли б мого попередника два дні тому не з'їла жаба, то і я не мав би свого, а ночувати, де трапиться, — не вельми приємно, бо не всі ж мають таку упорядковану державу, як у вас, бджіл. А втім — це нічого. Дозвольте познайомитись. Мене звуть Ганс-Кристоф.

Майя мовчала, бо вже із жахом думала про те, що, мабуть, не з медом тому, хто потрапить в лапи жаби.

— А тут багато жаб? — спитала вона, відсуваючись аж на середину листка, щоб її не було видно з води.

Жук це зауважив і насмішувато сказав:

— Нічого не допоможе. Жаба може видіти вас знизу. Коли світить сонце, то листок прозорий. Вона чудово бачить, що ви сидите на моїм листку...

В цю хвилю сталося щось цілком несподіване. Майя спочатку навіть не розібрала, що саме діється. Вона почула над собою дзвінке дзижчання, гей-би вітер за-

шумів сухим листям. Далі розітнувся пронизливий свист, дзвінкий ловецький вигук і — легенька прозора тінь промайнула над нею. Лише тепер вона зрозуміла, в чім річ і похолола від жаху. Величезний, блискучий польовий метелик впіймав Ганса - Кристофа і, тримаючи нещасного у своїх великих, гострих пазурах, опустився з ним на стеблину комиша. Бідолашний жук кричав розпачливо і його зойки краляли бджілці серце.

— Хто ви такий?! — крикнула вона. — Зараз же пустіть мені жучка! Яке ви маєте право?

Польовий метелик випустив жучка з пазурів, але міцно стиснув його між ногами, і повернув свою голову з величезними очима до бджілки.

— Це ви кричите, дитинко?

— Пустіть його, кажу! — закричала Майя зі сльозами на очах.

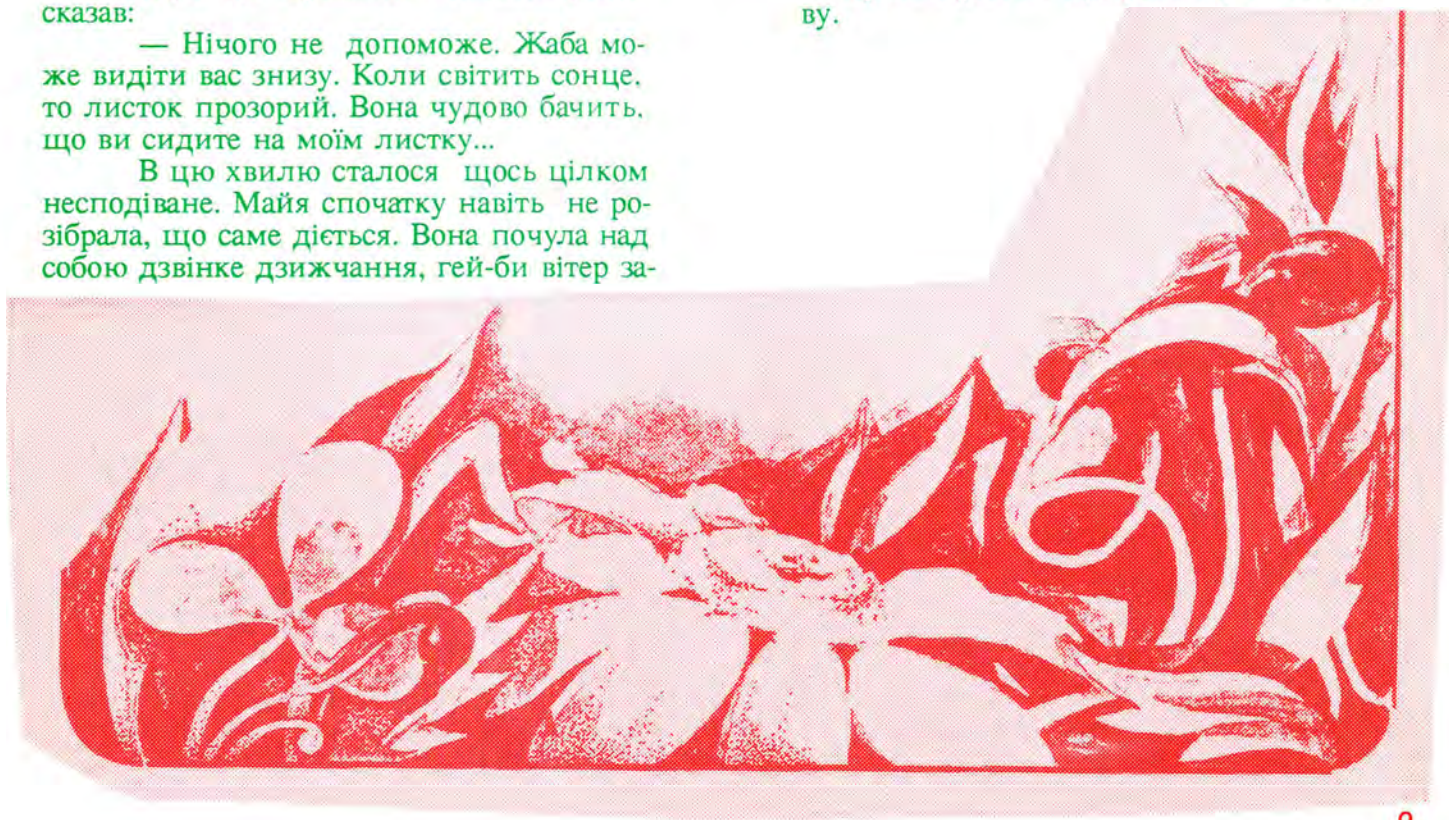
— Навіщо? — засміявся польовий метелик.

Тоді Майя благально прошепотіла:

— Ах, це такий милий жук, а, крім того, він не зробив вам нічого лихого.

Польовий метелик насмішувато глянув на Ганса-Кристофа:

— Справді, він дуже-дуже милий. — промимрив і... відкусив жучкові голову.

Майя мало не зімліла з жаху. Вона довго не могла вимовити ні слова. Коли метелик нарешті упорався зі своєю жертвою*, бджілка розплющила очі й побачила, що хижак** уже пильно дивиться на неї.

— Тільки спробуйте підійти до мене! — крикнула Майя. — Я, не вагаючись, пущу в діло своє жало!

Польовий метелик злісно блиснув очима, але напасти на бджілку боявся.

— Не розумію, — промовив він. — чого ви так сердитесь...

— Мені тяжко дивитися на чий-небудь страждання, — відказала Майя.

— Нічого, — потішив її польовий метелик. — Це у вас від молодости. Скоро звикнете. Однак, мені час уже й на сонечко, тут холодно. Бувайте здорові!

Почулося дзижчання, замерехтіли тисячі ніжних барв, гей-би заблистіли прозорі самоцвіти. Польовий метелик полетів понад зеленими стеблами комишу і

заспівав. Майя довго прислухалася до його співу, і серце її не знало чи радіти, чи сумувати. А той співав:

Ах, як гарно на зорі,
Над рікою в сребрі.
Пахнуть пишні квіти.
Не хитається комиш,
Серце б'ється все сильніш,
Серце хоче жити!
Ані вітру, ані хмар,
Крила гріє серця жар,
Щастям все наливо.
Хоч життя мигне, як тінь,
Та журбу про це покинь,
Поки квітне літо!

— Чуєш, польовий метелик співає, — гукнув білий метелик своїй подрузі. Вони пролетіли, коливаючись в блискучім голубім повітрі, близько коло бджілки. Тоді й Майя розпростала свої крильця і, пославши останній привіт озерові, полетіла до берега.

Оксана КРУШЕЛЬНИЦЬКА

НЕ СПІШИ, ЛЕЛЧЕНЬКУ*, НЕ КУРЛИЧ, ЖУРАВЛИКУ** ...

Не спіши, лелеченьку, до теплого краю,
Не виганяй літчка з зеленого гаю,
Не курлич, журавлику, з високого неба,
Не кажи, що з літчком прощатися треба.
Я ж ще не нагрілася і не накупалася,
Я ще в полі росами не намиливалася,
Я ж ще з-під смерічок, з торішньої глички,
Щодня вибираю грибочки-лисички.
А потім під дубом сиджу, спочиваю
Капельюшки з жолудів собі приміряю...
Ох, як гарно влітку у теплому гаю,
Не спіши, лелеченьку,
Не спіши, журавлику,
Я вас так благаю...

* лелека — stork

** журавель — crane.

ЗАГАДКИ

Ось вона яка —
Розбійниця морська!
Всіх би проковтнула
Зажерлива...

(вигук)

Коли хочеш ти читати,
То мене повинен знати,
а коли мене не знаєш,
То нічого не вгадаєш.

(Абетка)

Я не їм вівса, ні сіна,
Дайте випити бензину,
Усіх коней обжену,
Кого хоч наздожену.

(внишенигову)

ІНТЕРВ'Ю З ОКСАНКОЮ

Ви знаєте, що таке „інтерв'ю”? Це чуже слово, французьке, але вживають його по всьому світі, в усіх мовах. Ви, певно, знаєте це слово, бо ж часто дивитися телевизор. Чи не так? Дивитися, коли батьки дозволяють (а часом і коли не дозволяють, правда!?) — Ну, але не про це нам тут говорити. Важливе, що Вам, читачам „Веселки”, не треба пояснювати, що таке „інтерв'ю”. Ви самі знаєте, що це розмова із якоюсь поважною особою, яка має своє значення в світі і має щось цікавого сказати.

Отже сьогодні ми попросили на інтерв'ю Оксанку, ученицю шостої класи української школи в одному із міст Канади.

Ведучий інтерв'ю: Вітаємо тебе, Оксанко, на сторінках „Веселки”.

Оксанка: І я вітаю всіх читачів, які передплачують і люблять наш дитячий український журнал.

Вед.: Ми запросили тебе, Оксанко, бо чули, що саме тебе вибрали твої шкільні товариші на якусь дуже відповідальне становище.

Оксанка: Так, це правда. Мене обрали недавно головою Комітету Однодолярової Збірки в нашій школі. Але все почалося від моєї бабусі, яка прочитала в одному українському часописі, що Україна потребує сьогодні допомоги. Великої допомоги, від усіх українців із-за океану. Від великих і від малих. Потім бабуся про все мені розказала. Тепер усі знають, що Україна стала вільною державою. Але вороги руйнували наш край вже більше сімдесяти років і тепер залишили його у великій біді. Багато людей там не має за що купити їжу чи одяг. Є багато стареньких дідусів та бабусь, які довгі роки сиділи по тюрмах і засланнях, і сьогодні не мають нікого, хто ними заопікувався б. Вони бідні зовсім, зовсім самі. Є й багато сиріт, без тата й мами, бо їх батьків повбивав ворог. Вони живуть при чужих людях, чи в сиротинцях. А багато з них хворі — і немаліків, щоб їх лікувати. Ви ж знаєте, що сталося в Чорнобилі сім років тому?!

Вед.: О, так про це всі знають! І українці, і навіть чужинці по всьому світі.

Оксанка: Отже від того атомного вибуху в Чорнобилі хворіє дуже багато людей, а найбільше дітей. Я знаю, як погано бути хворим. Минулої зими простудилася на леді, на ковзанах. Я не знаю, що я робила б, якби мама не сиділа при мені день і ніч; а коли в когось немає мами?.. Мені навіть страшно про це подумати!

Вед.: Правда, це дуже страшно!

Оксанка: А ще багато дітей в Україні хворіють так важко, що вже ніколи не видужають... І от бабуся вичитала, що є в Україні Суспільна Служба. У багатьох містах України збираються добрі люди та творять Осередки Суспільної Служби. І разом допомагають. Бо „суспільно” — то значить „спільно”. Отже, всі разом відвідують стареньких і самотніх,

приносять, що їм треба. Старають ліки хворим і книжечки учням до шкіл. Влаштовують свята бідним сиротам по сиротинцях та хворим дітям у лікарнях. Нам прислали світлину, як у містечку Трускавці влаштували вечір Святого Миколая дітям-калікам. Бабуся аж розплакалася, коли побачила цю світлину.

Вед.: Так, Суспільна Служба робить чимало доброго. Але при чому тут твоя школа?

Оксанка: Зараз вам роз'ясню. Ці добрі люди із Суспільної Служби в Україні дуже хочуть помагати, але не мають грошей. І ми всі повинні їм допомогти робити добру справу. Ми ж такі українці, як і вони...

Вед.: Це тобі бабуся сказала?

Оксанка: Ні, це сказав сам пан директор нашої школи!

Вед.: О, то ти вже говорила про це навіть з паном директором?!

Оксанка: Так, я взяла цей часопис і пішла на перерві просто до канцелярії... Пан директор мене вислухав і дозволив скликати збори геть усіх учнів, у суботу, після останньої лекції. Було і трохи батьків, що поприходили по своїх малих із нищих клас. І я говорила промову. Я сказала, як дуже треба нашої допомоги Україні. І про доляровий фонд...

Вед.: Почекай, наші читачі ще не знають нічого про цей фонд! Чому його звать „доляровим”?

Оксанка: Бо нас, українців у розселенні, по всьому світі — кілька мільйонів. В Америці, Канаді, Австралії, Європі... І якби кожен склав лиш одного доляра щомісяця — вистало б грошей, щоб усім допомогти. Побудувати гарні лічниці, школи, сиротинці. Всім, усім допомогти. Бо наша Держава ще сьогодні не може цього зробити. А нам це зовсім неважко.

Вед.: Правда твоя! Один доляр — це дуже небагато!

Оксанка: Так я і сказала. За доляра навіть трубки доброго морозива не купиш! І мене підтримав пан директор. Він порадив, щоб ми створили в школі комітет. Я вже знала це слово і воно мені дуже подобається. І ми зараз створили свій комітет. Славка із сьомої класи зробили скарбником, він вміє добре числити. А Галя із п'ятої — писарем. Ну, а мене — головою, а заступником Орка із нашої ж класи. Крім того, в кожній класі учні оберуть собі класного збірщика...

Вед.: І вибрали?

Оксанка: Звичайно! Зараз на другу суботу до мене зголосилися всі збірщики. І Галя зараз записала всіх у новому зошиті, їх адреси і телефони, так їй її мама порадила.

Вед.: Ну і вже щось почали збирати?

Оксанка: На другу суботу про цю збірку

пригадували всі учительки, а на наступну діти принесли гроші. Знаєте, скільки зібрали?

Вед.: Цікаво, цікаво...

Оксанка: П'ятдесят і п'ять доларів.

Вед.: О, це справді немало! І всі дали?

Оксанка: Майже всі. Оріся із першої класи аж вчинила великий плач, що їй першій не дали вкинути гроші в коробку.

Вед.: І що ви зробили з цими грошми?

Оксанка: Їм не можна лежати довго в нас. Славко вже викупив чека в банку, зовсім так, як дорослі це роблять, і вислав.

Вед.: Як же він знав, куди вислати?

Оксанка: Це було написано в газеті. І я даю ці адреси для „Веселки“, бо напевно багато інших учнів зацікавляться цієї збіркою. На другий місяць ми будемо збирати на цей фонд на пікніку Союзу Українок. Моя тітка там — голова. Христя із сьомої обіцяла навигинати таких „доларчиків“ із золотого паперу, щоб пришпилювати кожному, хто дасть... А Андрійко із нашої класи обіцяв написати велику

афішу про це — до Народного Дому. Сам зголосився, я навіть не просила...

Вед.: Бачу, що у вашій школі багато охочих до доброго діла. Хоч самі ви ще невеликі, але працюєте як дорослі. Бажаємо Вам усім успіхів!

Дорогі юні друзі! Нижче подаємо адреси, які „Веселці“ передала Оксанка. Гроші, зібрані на Однодоларовий Фонд, слід вислати.

В Північній Америці:

Ukrainian Social Services
"DOLLAR FOR UKRAINE"
P.O. Box 20462
St. Petersburg, Florida, U.S.A. 33742

В Канаді:

Ukrainian Social Services
2336 Bloor Street West
P.O. Box 84569
Toronto, Ont. M6S 4Z7
"DOLLAR FOR UKRAINE"

Володимир Вітт

ДОЩИК

Падає дощик, падає дощик
Сотнями соняшних сліз,
Ніжно, старанно полоще
Лист кучерявих беріз.
Ніжно, старанно полоще
Листя русявих беріз,
Падає дощик, падає дощик
Сотнями соняшних сліз.

Ілюстр. Еріки СЛУЦЬКОЇ

КВІТКА Й РОСИНКА

— Ти знаєш, що таке щастя? —
В Росинки Квітка спитала.
— Напевне його не знаєш:
Живеш на землі так мало.
Скотилась Росинка — дзень:
— Я знаю, що таке щастя,
Бо я зустрічаю день.

Людмила Ромась, 13 років

ГАЛЯ

Раз купила мама Галі
Смачну шоколаду,
Галя їсть, а ніс і щічки
Теж смакують радо!

Мама мие, витирає:
— Ой, брудне дівчатко!
Галя плаче й нарікає:
— Винна шоколадка!..

Наталя Турчманович

Весела криничка

Ой, весела в нас криниця!
Пресолодка в ній водиця!
А вгорі — дашок, як гриб.
Кличе корба-трудівниця:
— Прошу всіх води напиться!
Р-р-р-ип, скр-р-р-ип!
Р-р-р-ип, скр-р-р-ип!

Галина Могильницька

У „ВЕСЕЛЦІ” ГОСТЮЄ „БУКВАРИК”

Н Н

З
У
К
Р
А
Ї
Н
И

Но! Но! Но!

У Ніни

У мами

Он

Носоріг нас не любив.
Рогом нірку собі рив.
Ну, для чого тобі нірка.
Коли й так в неволі гірко?
Перестань!
Спочити час!
Носоріг не слухав нас.

Г. Чубач

Он мама і Ніна.

Мама — Ніні

— Ану, Ніно, —

Ніна — , а мама — .

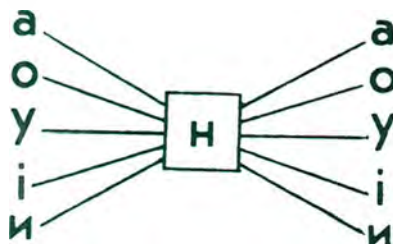

Ну! Ну! Ну!

а о у и м н

На іменини Куниця Куниці
Гарну тканину несла із крамниці
У нашій майстерні Норка-кравчиня
Наміря Куниці нову спідничину.

Л. Пшенична

Бабуся Надія дала Наталочці шпульку з нитками і каже:
— Це не проста шпулька, а чарівна...
— Що ж ній чарівного? — запитала Наталочка.
— У цій шпульці прихована одна буква. Яка саме — дізнаєшся як тільки вишиєш рушничок...
Довго вишивала Наталочка рушничок. Нарешті нитка скінчилася — і дівчинка радісно вигукнула:
— Тепер я знаю, що таїлося під нитками: буква „Н”!

І. Січовик

АСКАНІЯ-НОВА

(Закінчення. Початок у числі 3, за місяць березень, продовження у числах 4, 5, 6, 7-8).

ЛЕБЕДІ

Лине пісня лебедина —
Завмирає все живе!
Ось родина
Лебедина
По озеречку пливе.

Перші лебідь і лебідка,
А за ними слідом вряд
Випливають їхні дітки:
Троє білих лебедят.

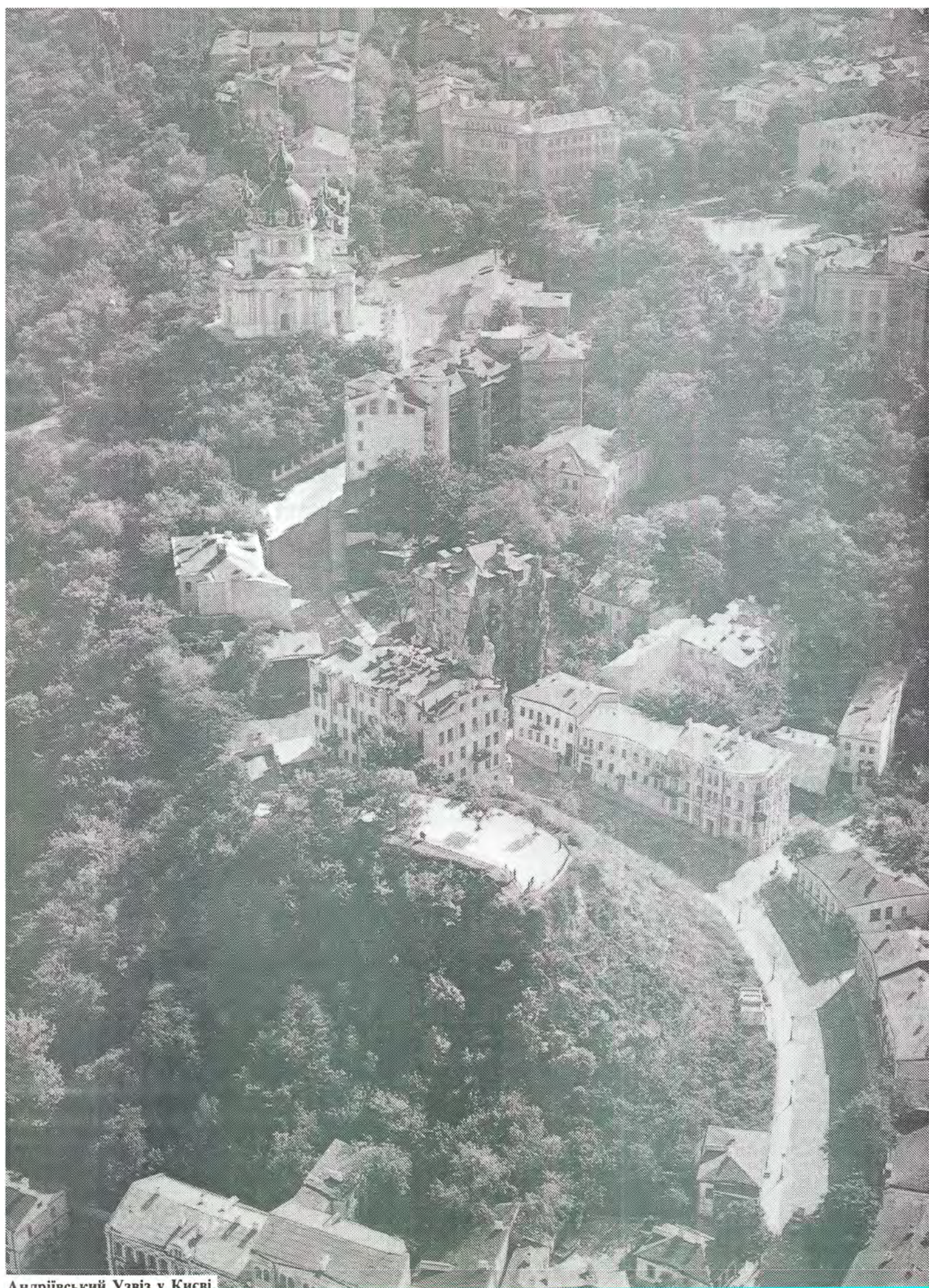
РОЖЕВИЙ ФЛЯМІНҐО

Ось флямінґо перед вами
На тонких стоїть ногах.
Ніби сонця промінцями,
Померезаний цей птах.

Тільки ніс калічить вроду.
Але що ж тепер робить?
Ним флямінґо цідить воду —
Так зручніш мальків ловить.

* * *

Тож Асканія-Нова —
Чарівна, мов казка.
Хто у ній ще не бував —
Приїздіть, будь ласка!

Англійський Узвіз у Києві.